

Fa només uns mesos hauria estat difícil d'imaginar una situació com aquesta en què ara mateix em trobe. Històries com la meua són més pròpies d'una novel·la d'aventures, o dels reportatges que sovint s'emeten per televisió, via satèl·lit. Però mai no creus que arribarà el dia en què podràs protagonitzar-ne una, per molt que t'agrade al·lucinar.

Tanmateix, tot va ser real. I verídic. Tan real com les fotografies que hui apareixen als diaris de la ciutat, o com el micròfon que ara m'enganxen els tècnics de so. Tan autèntic com el periodista que ara em parla i que m'ha convençut perquè vinguera a contar, a la ràdio, la història d'aquells dies.

L'única cosa confusa és la meua ment. Intente posar ordre entre el desgavell d'imatges que m'envaeixen, però resulta difícil. Tot se m'escapa enllà de les parets de vidre de l'estudi radiofònic, enllà de la fosca nit. Tot sembla esvanir-se entre el caos del trànsit i dels anuncis lluminosos dels carrers...

—Què sents, ara? Què en penses? Els nostres oients esperen ansiosos les teues paraules.

–Què sent? Mira..., no ho sabria dir ben bé. Resulta difícil..., estic un poc nerviós.

–Tranquil, Albert, no t'amoïnes. Oblida que et trobes en una emissora de ràdio. Oblida't dels cables, dels micros...; tracta de concentrar-te en els teus records, en els teus sentiments.

–No ho sé. És una sensació semblant a la ràbia o, millor dit, a la impotència. Només tinc clar que, si passen coses com aquesta, és perquè tots ens hem tornat bojos. De sobte, t'adones que estàs indefens davant de tantes coses!

–Bona nit, senyores i senyors. Com cada nit, els parla Enric Mora, presentador del programa. Vostés ho acaben d'escoltar. Les seues paraules encara hi ressonen: «...tots ens hem tornat bojos». Són les paraules d'un jove les revelacions del qual han commogut hui l'opinió pública arreu del país. Una notícia brutal que ha desbordat les agències informatives i s'ha apoderat de les xarxes socials. Una notícia terrible que admet qualsevol qualificatiu i que revela els autèntics fonaments sobre els quals s'assenta la societat actual. Hui, la ràdio, la televisió, la premsa, tots els mitjans de comunicació han desplegat tots els efectius per tal de seguir l'evolució dels esdeveniments. Però, malgrat els seus esforços, no han aconseguit afegir-hi res.

Tot s'ha estavellat contra el rotund *No comment* de la Secretaria d'Afers Navals, els únics que podien aclarir alguna cosa. Així les coses, quan ja fa vint-i-quatre hores de l'incident i res no sabíem sobre què ha passat amb la gent que viu als llocs dels fets, ni qui eren, sona el telèfon i, sortosament, una veu anònima ens dóna l'adreça d'un jove de divuit anys que, exactament l'estiu passat, visqué uns dies a l'illa..., és així?

–Sí, van ser cinc... o sis dies.

–I... saps de qui pot ser la veu que ens ha telefonat?

–No, i ara! Tots els meus companys de classe saben que vaig viure uns dies a l'Illa Gran.

–Com va ser això, que vas anar-hi? Perquè, sembla que va ser una casualitat, no?

Crec que és ara quan he de començar el relat. Enric m'acaba de fer el senyal convingut. El rellotge de l'estudi marca les deu i mitja. Cada volta hi ha més gent a l'emissora. Potser no hauria d'haver vingut, tal com volia mon pare. Però aquest periodista m'ha fet bones raons i he confiat en ell de seguida. A més, cal ajudar els meus amics. Ja és hora de donar a conèixer tot el que fan.

–Bé, tot va començar inesperadament una vesprada del mes de juliol en què...

1
MIQUEL I JO AJUDEM
UN DESCONEGUT

Decidit a escapar de la calor asfixiant del pis i de l'ensopiment d'aquella xafogor de juliol, vaig telefonar al meu amic Miquel. Tenia ganes de parlar amb algú després de tot el matí deambulant per casa. D'entrada, li proposaria que anàrem al port a veure si el ventet de la mar ens refrescava una mica. Per a mi, l'espectacle dels molls a l'horabaixa sempre ha tingut una atracció especial. El constant moviment de vaixells, de passatgers o de mercaderies cap als llocs més insospitats, em resulta molt més entretingut que una pel·lícula de lladres i serenos.

—Però, què dius del port? Crida més, tio; no s'entén res!

Li vaig suggerir d'abaixar el volum de l'amplificador, però després de fer-me cas tot va continuar igual. Una sessió de rock dur sempre li deixava els timpans inservibles per a la resta del dia. Vaig repetir la invitació.

–D’acord, nano. En deu minutets sóc a la parada del bus; al cantó, d’acord? –va acceptar sense pensar-s’ho a penes.

–Bé. No cal que et perfiles massa.

Des que les classes havien acabat, estava avorrit, sense saber en què ocupar les hores que deixaven lliures el tennis i la piscina. Quines coses! Miquel i jo ens passem el curs somniant les vacances i quan ja hi som, no sabem què fer. Després de l’activitat frenètica que caracteritzava els primers dies, a casa sempre s’instaurava una normalitat lenta i rutinària de la qual no em treia ni la tele, ni l’ordinador, ni el carrer. I més en aquells dies en què ens trobàvem tots sols perquè els nostres pares havien sortit de viatge –un creuer per la Mediterrània– i ens havien permès de quedar-nos a casa, tot i que en un principi estava previst que hi aniríem amb ells. Però nosaltres, per la nostra banda, ens havíem inscrit en un curs d’estiu que el nostre institut havia programat per a uns dies després, a la muntanya, amb la finalitat de conèixer un poblet deshabitat i d’intentar-ne la reconstrucció de la petita església. Una aventura menys arriscada que embarcar-se en un vaixell de turistes cinquantins.

En arribar al cantó, vaig trobar Miquel recolzat en un arbre, amb una gran bossa que li penjava del muscle.

Durant els minuts que esperàrem sota l'acàcia, vam parlar dels preparatius que hauríem de fer per als propers dies, i l'un a l'altre ens passàrem llista del que calia endur-se al campament. Recorde que li vaig dir de fer el viatge per separat de la resta del grup; el tren ens hi deixaria a pocs quilòmetres i, així, podríem estalviar quatre hores de pedalejar. Però no hi hagué sort.

—No digues bestieses, Albert —em va dir Miquel—. Hem d'anar amb el grup, tots plegats. Recordes que també vénen xiques? A més, què faríem allà sense bici? Tot el temps sense sortir del poblet pot ser terrible!

El trànsit era molt fluid i l'autobús arribà de seguida. Mentre pagàvem el bitllet li vaig recordar que no l'havia vist a l'hora del dinar, a l'autoservei.

—Ja coneixes ma mare! Com que no se'n refia, li vaig prometre que faria a casa almenys una menjada... i m'ha deixat el congelador ple de precuinats repugnants!

Abans de continuar la història, hauria de dir que Miquel i jo som companys de sempre. Anem al mateix institut, estudiem junts, practiquem els mateixos esports. Cal dir, també, que els nostres pares, a més de compartir un negoci d'automòbils,

són bons amics i vénen al nostre xalet gairebé cada cap de setmana.

A mesura que l'autobús s'apropava a l'ampla avinguda del port, el nombre de passatgers havia anat minvant. Només quedaven dues dones i un xic de la nostra edat, assegut entre una estesa de paquets i de bosses que les violentes sacsejades s'encarregaven d'escampar pertot. Tots dos ens adonàrem del seu aspecte, estrany i exòtic a parts iguals, sobretot quan després de baixar les dones poguérem observar-lo detingudament.

Una altra frenada brusca davant un semàfor va fer que alguns dels seus paquets arribaren fins al lloc on ens trobàvem Miquel i jo.

Ell ens mirà sorprés, com demanant excuses per l'escampada que omplia mitja plataforma, però no digué res. Va ser més tard, quan intentàvem reconstruir l'ordre, que començàrem a parlar.

—Amb tanta càrrega, ho tindràs difícil per a arribar a casa... —començà Miquel.

—Sí. Confie que mon pare m'espere a la parada.

—Vius prop del port? —tornà Miquel, que tenia una especial facilitat per a posar-se a parlar amb desconeguts.

—I ara! Vivim molt lluny d'ací. Només hi hem vingut per unes hores.

–Vaja! Ja veig que les has sabudes aprofitar, les rebaixes –va dir Miquel, mentre observava les bosses de l'altre.

El xic féu un somriure i callà.

Jo encara no havia intervingut. M'havia limitat a ajudar i a escoltar el diàleg que de manera tan espontània mantenien tots dos, la qual cosa féu que m'adonara de la forma que tenia de comunicar-se aquell solitari viatger. I no ho dic pel seu accent, tancat i difícil, sinó per la manera tan peculiar que també tenia de mirar-te quan parlava, cosa que et permetia entendre'l tant per l'expressió dels seus ulls com per les seues paraules.

Van continuar conversant. Les intervencions de Lluc, tal era el seu nom, denotaven prou a la clara una forma de ser i de viure que resultava sorprenent, misteriosa per als temps que corren, fins que declarà que havia vingut a la ciutat a comprar queviures i algunes coses necessàries, i que ara tornava al seu vaixell, un petit pesquer amarrat al port, d'on sortiria cap a sa casa, a l'Illa Gran.

–Una illa? –vaig intervenir tot seguit–. Has sentit, Miquel? Viu en una illa!

–Eh! Deu ser massa això, tu! –féu el meu amic–. Com és? Gran, veritat? Si ens guiem pel nom...

–Doncs... és més aviat menuda –contestà ell com lamentant el contrasentit.

–I... com portes això de viure voltat d'aigua pertot arreu? No teniu por que un tsunami us inunde?

Abans de contestar, Lluc va fer un somris astut.

–Es veu que en tens, de les illes, una idea massa simple.

–Tu has parlat d'una illa, no? –vaig apuntar.

–Efectivament. Millor dit, d'un arxipèlag. Però són altres sensacions. Pel que fa a la mar... no ha estat mai un perill.

L'una darrere l'altra, les preguntes i les respostes continuaren sense parar durant tot el trajecte fins que arribaren a la parada del port.

No havia vingut ningú a ajudar Lluc, de manera que tots tres ens repartírem les bosses per baixar.

Tan aviat posàrem els peus a terra, un oreig fresc i humit va dissipar la calor apegalosa que portàvem de la ciutat. Tímidament, Lluc suggerí:

–Escolteu, si no teniu res a fer... per què no m'ajudeu fins a l'embarcació?

Acceptàrem sense dubtar. Travessàrem l'avinçada que envolta el port entre un riu de cotxes i ràpidament arribàrem al moll. Un moviment animat de turistes començava a formiguejar nerviosa-

ment al costat d'un creuer de proporcions colossals. Al lluny, unes grues de ferro indicaven la zona dels vaixells de càrrega.

—Mireu! —indicà amb el braç—. Aquell verd i blanc, al final de la dàrsena, és el meu vaixell.

Potser era la distància a què es trobava, però, a colp d'ull, semblava una embarcació bastant menuda. I em vaig estranyar que, en els temps actuals, encara hi haguera gent tan atrevida per a eixir a alta mar a bord de carraques com aquella. I ho vaig dir:

—És una nau segura? Disculpa'm, però jo no sé si m'arriscaria a navegar-hi...

—Sí, és cert que les primeres vegades sents una certa inseguretats —contestà ell, sentencios—. Però després observes que les ones, el coneixement de les quals és importantíssim, van respectant-te com un primer signe d'hospitalitat. No fa massa que ho vaig llegir en un llibre...

—Què estudies, a la teua illa? —va preguntar Miquel.

—Diguem-ne que aprenc algunes coses però de manera diferent de vosaltres. Ara mateix, les coses de la mar són les que més m'interessen. Estic treballant en un llibre sobre els viatges dels grecs per la Mediterrània.